

digheder, end hvormeget Mandskab der kræves til Brugen af hvert af disse Vaad; men selv om Fordelen i saa Henseende i Almindelighed maatte erkendes at være paa Antervaadets Side, maa det tages under Overvejelse, om denne Fordel ikke kjøbes for dyrt, om Skaden, Vaadet gjør Fiskeriet i det Hele, ikke langt opvejer den noget større Fordel, den enkelte Fisker i Næblisset kan have af det. Dette ere vi nu fuldkommen overbeviste om efter de Erfaringer, vi selv have gjort med Hensyn til disse Vaad, i hvilken Henseende vi ikke skulle undlade at fremhæve, at medundertegnede Noersgaard selv driver og i mange Aar har drevet Aalevaadffiskeri i Limfjorden. Om dette Punkt har der ikke været delte Meninger i Udvalget, og, efter hvad vi have erfaret, deler ogsaa Fiskeribefolkningen ved Limfjorden nu i det Hele den Mening, at Aalevaadenes Brug som Anter- eller Snurrevaad er fordærlig.

Endnu en Omstændighed er bleven anført imod Forbudet mod Antervaadene, nemlig at et slikt Forbud vanskelig lader sig overholde, da det dog maa tilstedes Fiskerne at føre Anter i deres Vaad. Dette kan nu være rigtig nok, men den samme Indvending kan gjøres mod de fleste Bestemmelser, forsaavidt Rysfiskeriet angaar, selv Bestemmelser om Garnenes Måstevæde o. s. v., idet Bestemmelserne kun gjælde for Fiskeri paa Søterritoriet, og de Fiskere, der have de ulovlige Redskaber, altid kunne flyde sig ind under, at de kun bruges udenfor Territoriet, hvor Fiskeriet er frit og ulovbundet. Naar et Fiskeripoliti organiseres, saaledes som af os foreslaaet, og som ligefrem i vort hele Forslag forudsat som en Nødvendighed, turde Forbudet mod Aaleantervaad ikke være vanskeligere at overholde end saa mangen anden Lovbestemmelse, og heri ville utvivlsomt Fiskerne selv støtte Politiet.

I § 14 tillades saaledes kun Brugen af Aalevaad ved Kysterne paa den Maade, at Vaaden drages til Vaadet, d. e. som Pulsvaad eller Botvaad, og den er i saa Henseende saavel som med Hensyn til Tid af Aaret, da Aalevaadffiskeri maa finde Sted, overensstemmende med Forslagets § 33 i Kapitlet om Limfjordffiskeriet, hvorfor vi iøvrigt skulle henvise til de ved denne § gjorte Bemærkninger. Vi undlade dog ikke at tilføje, at da Aalevaadene endnu kun i meget ringe Grad have været i Brug blandt Fiskerne ved Kysterne, kan der ikke mod den foreslaaede Bestemmelse hentes nogen Indvending af Vægt fra Hensynet til et tilsvarende Fiskeri eller deslige. Vi holde os overbeviste om, at den store Mængde af dygtige Fiskere, for hvem Fiskeriet er et virkelig Levebrød, ville hilse Bestemmelsen med Glæde, medens den vel nok vil møde Modstand fra deres Side, for hvem Fiskeriet er et løst Erhverv, hvorved de saa hurtig som mulig søge vundet en Fordel, uden at de belynre dem om, hvorledes det iøvrigt gaar med Fiskeriet.

Naar endelig Paragrafen foreslaar, at Aalevaadene skulle henvises til at holde sig i en Afstand af 300 Favne fra Land, da er Hensigten hermed at beskytte den Fiskeleg og Fiskeængel, som findes paa det lavere Vand ved Kysten, og at forhindre Forstyrrelse af andet Fiskeri her. Iøvrigt henvises til, hvad yderligere er bemærket nedenfor ved §§ 34 og 46.

§ 15. Bundgarnsfiskeriet er et i økonomisk Henseende saa vigtigt Fiskeri og de dertil nødvendige Redskaber ere saa kostbare at anskaffe og vedligeholde, at det utvivlsomt fortjener en særlig Beskyttelse imod Hindringer fra andre Fiskeredskabers Side, være sig faste eller løse. Dets økonomiske Betydning fremtræder ikke blot derigjennem, at det i Almindelighed afgiver et godt Udbytte, men navnlig derigjennem, at Bundgarnet er et fuldstændigt uskadeligt Fiskeredskab, og at det, naar det først er udsat, vel fordrer daglig Nøgtning og Tilsyn, men dog kan lade Fiskeren endel Tid tilovers, som han paa anden Maade kan anvende til Fordel for sit Erhverv.

Det følger af dette Fiskeris Bestaafenhed, at der maa være en temmelig stor Afstand mellem de forskjellige Bundgarn ved samme Kyst, naar de skulle kunne give et Udbytte, der svarer til Bekosteligheden ved Fiskeriet; og den foreslaaede Afstand af 500 Favne vil efter Udvalgets Erfaringer ikke være mere end passende som en almindelig Regel. Meningen med Bestemmelsen er selvfølgelig ikke, at en Mand ikke selv maa udsætte flere Bundgarn nærmere ved hinanden end 500 Favne; det følger ogsaa deraf, at Overtrædelser af Bestemmelsen efter Forslagets § 75 ikke skulle paatales af det Offentlige, men være undergivne privat Forsølgning. Herefter vil ogsaa ifølge Overenskomst mellem vedkommende Fiskere Afstanden mellem deres Bundgarn kunne formindskes under 500 Favne. En mindre Afstand maa ogsaa indrømmes, hvor Bundgarnstader ere i privat Eje og ligge hinanden nærmere end 500 Favne, og endvidere vil Afstanden kunne blive mindre i det Tilfælde, at nogen er eneraadig over en hel Kyststrækning med Hensyn til Bundgarnssetteri; den Berettigede maa nemlig da have Lov til at udsætte sine Bundgarn, hvor han vil paa denne Strækning, uden Hensyn til, om nogen Anden forinden maatte have udsat et Bundgarn udenfor hans Kyststrækning, som han vil komme nærmere end 500 Favne. Skulde Kollision med Reglen her indgaaes, maatte det forbydes at udsætte Bundgarn nærmere end i 500 Favnes Afstand fra enhver Kyststrækning, hvor Bundgarnsfiskeriet er i privat Eje; men hertil synes der ikke at være tilstrækkelig Grund, da det ikke er sikkert, at vedkommende Ejer vil benytte sin Fiskeriet i dens fulde Udstrækning, og han paa anden Side altid vil kunne sitre sig imod, at Andre komme hans Kyststrækning for nær ved at afmærke og vedligeholde sine Stader og i rette Tid besætte dem.